

HÖSTLÖV OCH MORGONDAGG

Vart tog de vägen alla blommor och knoppar från träd, gräs och örter och allt som spirade? Vart tog även alla dofter vägen som för en kort tid sedan kittlade oss i näsborrarna?

Ni minns väl hur vi längtade efter dem och fick belöning i överflöd! Nu har det gått några korta månvarv sedan vi beundrade musöronen och björkarnas hängen. Det har regnat och varit solsken och blåsväder om vartannat och allt

försvann men kom ständigt tillbaka till oss igen på nytt. För många var det belöningen för en lång längtan, men för den allergiske var det en plåga och ett lidande värre än allt annat. För oss som var förskonade dröjde det inte länge förrän även Liljekonvaljen, Gullvivan och

Maskrosen överrumplade oss. Var och en fick sitt lystmäte allt efter tycke och smak. Med den första lilla bladrossetten vaknade hela naturen till liv med levande småkryp och luftburna krabater i mängder. Allt låg för våra fötter, våra ögon eller våra näsborrar och vi tog allt för givet utan större notis.

Naturen skötte sig själv och på vår tidiga lilla promenad tänkte vi inte på att ta ett steg åt sidan för att skydda en blomma eller en liten värnlös skalbagge under våra skosulor. Trots detta berömmar vi oss med all rätta för att vara naturälskare. Visst älskar vi naturen och tar den gärna i vår öppna famn, men vem tänker på skalbaggar och såna små trivialiteter när vi är ute i naturen, åtminstone inte jag!

Jag tänker istället på den gamla leken "Aspelöv och Lindelöv och skogen full av nötter. Dansar jag med vännen min så blir jag inte trötter, lian lian lian".

Vi trampade vidare tillsammans med naturens glädjeämnen och dess fägring så länge sommaren varade, men den var för oss alla allt för kort och redan nu är det höst. Därtill kan vi konstatera att sommaren gett oss en rikligare och kraftigare bladtillväxt än tidigare år. Men

det ska vi vara tack-samma för då även hösten har sin fägring kanske till och med vackrare och mer tilltalande än våren och sommaren. Det är de sprakande färgerna som för några dagar ger oss nya sinnesstämningar.

Hur är den nya vackra färgskalan möjlig efter sol och regn och värme i den årstid vi lämnat, och frågar oss varför löven blir så plötsligt gula och bruna på hösten?

Jo jag råkar veta, det är det där mystiska med klorofyllen i naturens grönska. Klorofyll är ett grönt ämne som finns i bladen under växtperioden men bryts ner på hösten när växten ska gå in i sin naturliga vila.

Det märkliga är att de rödbruna färgerna redan finns i bladen när de föds men klorofyllen är den starkare av de agerande just då. Precis när den tiden kommer då löven ska lämna grenen och ramla ner och fukta jordbädden så förlorar den gröna klorofyllen all makt över bladet. Då är det dags för oss att njuta av färgprakten.

Växterna gör tvärt om mot oss andra. De klär av sig när kylan och mörkret kommer och vi klär på oss mer och mer för att inte frysa. Men så är vi också några riktiga blekfisar som saknar klorofyllen. Vi ska i alla fall vara glada och tacksamma för naturen som ger oss så mycket skönhet.

Nu när vi går ut på vår hälsorunda ligger drivor av höstlöv under våra fötter. Det kan blåsa ihop här och där till höga drivor som når oss högt över fotlederna. När de blir lite frostnupna knastrar de som vintersnö under våra fötter och bereder sig på sin nya vår.

Men även fåglarna ställer om till ett nytt liv under några månader. I skogen har de i alla fall förhållandevis bättre än i tätorten för där har de präglats på oss människor och vill att

vi ordnar lite mat för dagen åt dem. Vi kan se och höra hur de tigger och fryser och ber oss tänka på dem.

Snart lägger sig isarna över sjöfåglarnas stränder och även de har en svår tid att gå till mötes.

Den som har sjöfåglar som sina närmaste grannar vet att även de små
liven är till dels beroende av vår gästfrihet. De hör hemma i vår flora
och fauna och är vårt ansvar. Vad vore vår vackra natur om vi inte
fick ha tillgång på allt levande i vår närhet?

© Göte Ingelman 2012